

Szolnok, 1906. január 30. – Szolnok, 1964. május 1.

Apja a szolnoki fatelepen dolgozott, mint kazánfűtő. Fia az elemi iskola négy osztályát úgy végezte, hogy kifutóként illetve kiscselédként dolgozott. 1923-ban kőműves inas lett, belépett az Általános Munkásképző Egyletbe. A szakmát kitanulva 1927-ben tagja lett a Magyarországi Építőmunkások Országos Szövetségének, a helyi csoport vezetőségi tagja, majd titkára volt. 1929 tavaszán alapító tagja volt az illegális kommunista párt első szolnoki csoportjának, egy évvel később a KIMSZ szervezőtitkára. A gazdasági világválság éveiben több sztrájkot, tüntetést szervezett, amelyek letartóztatásával, illetve rendőri felügyelet alá helyezésével végződtek. Politikai radikalizmusa miatt kitiltották a munkásotthonból. 1936-ban egy újabb bebörtönzés elől megkísérelt külföldre szökni, de elfogták; két büntetést kellett egyszerre kitöltenie, 1937 márciusában szabadult. A második világháború alatt, mint politikailag megbízhatatlant nem hívták be katonának. 1944 tavaszán, a német megszállás után internálták, májusban szabadon engedték. 1944 novemberében egyik alapítója volt a Magyar Kommunista Párt szolnoki szervezetének. 1944. december 18-án jelölték képviselőnek az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945-ben részt vett a földreform végrehajtásában, majd 1945 őszétől függetlenített szakszervezeti tisztségviselő volt. 1946-tól tagja a megyei pártbizottságnak, MDP, majd MSZMP tag. 1948 után gazdasági vezetőként dolgozott a megye, illetve a város vállalatainál. 1956 novemberében alapító tagja volt a munkásőrségnek.